

Lesz-e valami

a Szeged környéki káros vadvizek lecsapolásából?

Sem a kormány, sem a gazdák nem akarják a költséget fizetni. — Szegedi gazdákat értekezletre hívott össze a kormánybiztosság.

A Szeged környéki vadvizek és a Fehér-lő egyrészének lecsapolása már 1922. év óta készült. A földmívelési kormány annyira komolyan vette a terveket, hogy Szegedre Udraszký Zsigmond miniszteri tanácsos személyében külön kormánybiztost küldött le, aki évek hosszú munkájával a múlt év nyarán el is készítette a levezető-csatorna tervezetét. Ugyanakkor elkészítette a költségvetés is, amely milliók összegeket tüntet fel. Az államháztartás a mai zilált helyzetében természetesen nem tudja egymagában megvalósítani a tervezett levezetőcsatornát és így egyrészt az érdekelt gazdákat hárítja át és adó formájában vetik ki rájuk a fizetendő összegeket. A gazdák az első időben örömmel karolták fel a belvíz-levezetőcsatorna tervezetét, csak amikor az anyagi terhekre került a sor, huzódtak vissza és idegenkedtek az eszmétől.

A földmívelési minisztériumban az elkészült tervezeletet jóváhagyták s csak az anyagiak

tekintetében nem sikerült megegyezést találni. A kormány a csatorna elkészítésének költségeit teljes egészében az érdekeltre akarja diktálni s ez ügyben február 11-re a földmívelési minisztériumba ankétot hívott össze. Az értekezletre, amely véglegesen dönt a csatorna sorsának ügyében, meghívást kapott a város hatósága és a felsőtanynai érdekelt gazdaközösség, amelyek köréből többen bejelentették már, hogy résztvesznek az értekezleten.

A vízlecsapoló kormánybiztosság reméli, hogy az érdekelt gazdák anyagilag hozzájárulnak a mintegy ezer holdat érintő vízlevezetőcsatorna építéséhez. Csak hozzájárulást remélhet persze a kormánybiztosság, mert azt, hogy — mint a kormány kívánja — a gazdák tisztán a magukból fizessék a kiadásokat, egyelőre még nem igen lehet remélni. Noha a gazdáknak saját érdekük, hogy a saját költségükön mentesítsék magukat a fenyegető károktól, ha már másképp lehetetlen.

Halálba üldözte a nyomor egy elmebeteg munkás feleségét.

Háromszázezer korona nyugdíjból kellett élnie egy háromtagú családnak.

A mentők rideg, szájszavú jelentésében csak ennyi állott: „Csányi Ferencné 38 éves háztartásbeli alkalmazotti öngyilkossági szándékból szublimát-pasztilákkal megmérgezte magát. Állapota életveszélyes. A kórházba szállították.”

Az ilyen mindennapos feljegyzés mögött, amely rendszerint a napilapok hasábjain apró betűvel nyomva szokott megjelenni, megrázó tragédia és megdöbbentő életsors bukkan elő. Az eset élesen rávilágít arra a mélyseges nyomorra, amely az emberek sokaságát rákényszeríti az öngyilkosság gondolatára. Csányi Ferencné is a nyomor áldozata. Rakkant, élőhalott urával és serdülő lányával együtt havi háromszázezer koronából kellett magukat fenntartani. A nélkülözést, az éhséget tovább már nem bírta elviselni s az öngyilkosságot választotta megváltásul. Amikor Lipkay Zoltán rendőrfogalmazó kihallgatja, még élt. Eltorzult arccal, szederjes ajakkal, halál felé tekintő gondolatokkal terítgette ki vallomásában azokat az okokat, amelyek öngyilkosságra késztették. Mégegyszer, utoljára elbeszélte a halál nyugalma után sóvárgó, kétségbeeső nyomorát. Kihallgatása után néhány órával meghalt anélkül, hogy hozzátartozóitól elbúcsúzhatal volna.

— Háromszázezer korona nyugdíjból élni nem lehetett — voltak az utolsó — szavai. Éheztem, kűzködtem, dolgoztam éjjeleken át és nem volt semmi eredménye. Már nem bírtam tovább...

Csányi Ferencné a Damjanics utcában lakott. A hosszú ucca utolsó apró házai közt, udvari, hónapbérű konyhácskában. Az ura Máty. bádógos munkás. Míg az ember dolgozott, panasz nélkül haladt a kis család élete. A családfenntartó férfi azonban másfél évvel ezelőtt megőrült és elmeorvoslásba került. Egészségesnek, munkaképesnek bocsátották el, Csányi Ferenc azonban már nem tudott dolgozni. Munkaképességét vált és díldából is elbocsátották. A nyugbéré háromszáz ezer koronára rugott havonta s ebből kellett élni a kis családnak, mert Csányi Ferencnek egy 16 éves leánya is van. Ekkor kezdődött el a nyomor és vetette előre fekete árnyát Csányi Ferencné tragédiája. A kevéske pénzéből még élelemre sem tellett. Tűzelőfa, ruházat és más egyéb szükséglet kielégítése lehetetlenné vált. A férj a kis konyha egyik szögletében gubbasztott egy hosszú éven át, míg az amugy is beteges feleség már nem bírta erővel a mosást és vasalást. A munka, amely kikerült a kezei közül, már panaszra adott okot a munkaadóknak, úgy hogy Csányi Ferencné mindjobban megerősödött az öngyilkosság gondolatában.

E hónap végén, amikor a kis család már napok óta nem evett, az elmebeteg férj már dühöngött, Csányi Ferencné menyasszonyi ládájából előkeresett hat darab szublimát-pasztilát és azt bevette. Így vált meg életétől, amely derűsebb oldalát talán sohasem mutatta meg a 38 éves élt Csányi Ferencnének.

Nagy csődület támadt egy harapós részeg ember körül, aki véresre marta a barátja lábát és kezét.

Szombaton délután, úgy fél 5 óra felé nagy csődület támadt a Boldogasszony sugáruton, a szűk utcán kedvéért egy jóforgalmu borpince előtt. Először csak három-négy ember állt meg az uccai szenzáció magja körül, de a gyűrt rohamosan táglult és vastagodott, a széle már kiért a sáros kocslutra. Sietős dolgu emberek, boliba küldött cselédek, bundás urinők, maszatos suszterinasok, sétáló hadfiak kavargtak az egyre gyarapodó tömegben. A hosszú ucca szinte teljesen elnéptelenedett, mindenki az „eset” színhelyére tömörült, a rendőrök otthagyták posztjukat és futólépésben igyekeztek az embergyűrű felé.

Senki sem tudta, hogy mi történt, de azért mindenki ott vesztegelt és várta az ismeretlen szenzáció ismeretlen fejleményeit. A rendőrök, rövid idő alatt három is megjelent és kereszttől öklözték magukat az embergyűrűn. Hasztalan iparkodtak szép szóval táglásra, oszlásra bírni a kíváncsiakat, senki sem engedett, mindenki szemtanú óhajtott lenni. A gyűrt központjában pedig zavartalanul folyt a hatósági eljárás. A közelállók csak annyit hallottak, hogy két rekedt hang vitatkozik. Néha hörgés, lihegés váltotta fel a vitát, majd felcsattanó káromkodás botrányoztatta meg a fnyásabbakat.

A publikum kíváncsisága egyre fokozódott, ami a gyűrt fokozatos összehurcolásában nyilatkozott meg. Végre is a rendőrök erősebb rendszabá-

lyokhoz nyúltak és fizikai erővel szorították vissza az embereket. Sokan megunták a dolgot és kielégítetlen kíváncsisággal mentek tovább, de minden tízedik lépésnél visszafordultak, hátha mégis megtudhatnak valamit.

A megritkult tömeg aztán mégis megtudta lassankint, hogy mi történt. Egy részeg munkás garázdálkodott. Kollégájával akaszkodott össze az uccán. Szót szó követett, majd a részeg dulakodni kezdett cimborájával, aki nem védekezhetett a ki-számíthatatlan mozdulatok ellen. Ha ellökte magát a tájékozott embert, az négykézláb kuszott vissza hozzá, átkarolta lábszárait és vagy hatszor egymásután beleharapott lábikrájába. Ha a kezét kaphatta el, abba harapott, úgy hogy fogai nyomából bőségesen csöpögött a sáros aszfaltra a piros vér.

Két rendőr s a vérző kolléga vetette magát végre a dühöngőre, de alig bírtak vele. Rugott, harapott és szikrázóan iltakozott a hatósági beavatkozás ellen. Végre hosszú és fárasztó küzdelem után lefogták és bevonszolták a kapu alá.

A kíváncsiak természetesen oda is követtek az ucca szenzációját és látták, amint a rendőrök hasrafektetik a delikvenst és cukorszárgával kötözik össze nyughatatlan kezeit. A vérző kezű kolléga odafordult a kíváncsiak felé és elég udvariatlanul vetette fel a kérdést, hogy mi történt egy részeg emberen.

— Ki ez az ember? — kérdezte az egyik rendőr a földön heverő, összekötözött dühöngőre mutatva. — Hát egy munkás, — válaszolt a kolléga. — Van-e munkája? — hangzott el a második kérdés.

— Nincsen annak.

Az egyik rendőr közben kiment az uccára és az első bérkocsit megállította. Néhány perc múlva pedig felpakolták a tettest a kocsi, két rendőr mellé ült és megindultak a központi ügyelet felé.

A részeg munkanélküli véres arcával visszafordult és úgy nézte végig a meggyérült tömeget, mint valami diszhintón elrobogó száműzött fejedelem.

Most talán a városháza szuterénjében álmódja tovább munkanélküli, mámoros királyságát.

Felek Gyéza provokáltatta Kozma Miklóst.

(Budapesti tudósítónk telefonjelentése.) Kozma Miklósnak, az MTI vezetőjének ma éles nyilatkozata jelent meg a kormány csatláplában. Kozma aljas rágalmazónak és nem tisztességes ujjágirónak nevezte Felek Gyézában abban az esetben, ha azonosítja magát az egyik cikk szerzőjével. Erre azután a Világ főszerkesztője ma este dr. Hajdu Marcell és Baross János képviselő utján provokálta Kozmát.

Harisnyák

minden minőségben, az összes létező színekben valódi „TRAMELLA” selyemharisnyák

Pollák Testvéreknel

Csekonics ucca és Széchenyi tér. 176

Föld és házbirtokok!

A város körüli fekete földek 1-5 holdas darabokban, kisebb-nagyobb tanyás birtokok, szatmari szőlők, nagyobb vidéki birtokok, magán és bérházak a város minden részében, 40 mil-tól feljebb, ártásokat, újakat.

Petrik Antal nyug. állpt. tanácsos ingatlanfor. irodája Szegeden, Attila u. 7. Telefon 5-69 és 13-36

Dr. IRITZ SAMU, fogorvos

ideiglenes lakásán rendel naponta fogak, szájból ki nem vehető fogorok szájpadiás nélkül aranyból s aranypótló fémbe.

Tisza Lajos körút 37., földszint II. udvar

(Ref. palota)

Tisztviselőknék, közalkalmazottaknak kedvezmény! 318

Kovácsmunkák olcsóbban

készül mint bárhol u.m. rugómunkák, autók és kocsirugók javítását és új rugókat feltelepítés mellett vállalkozunk

Magyarosi Kovácsmester 277 Kálvária térenál szemben

KI TUD ELADNI?

285

Női kézimunkát,

függöny, ág- és asztalterítőt,

futót, gobelint, csipkeze-

kendőt stb. hasonlókat.

A fentiekben kívül állandóan vásárolok:

szőnyeget, szobrot, modern és antik dísz tárgyakat, ékszereket, régiségeket, gyűjteményeket stb. cikket.

Postán megtekintésre küldött árut saját költségemen bérmentve szállítok vissza, ha a vételárban meg-egyezni nem tudnánk.

Nagyobb értékű kínálat esetén kíváncsiakra leköldöm megköszönve Ez nem jár semmiféle kötelezettséget az eladóra.

A fenti tárgyakért én fizetem a legjobb árat, emellett minden valóban értékes cikkre vevő vagyok.

Saját érdekében őrizze meg e lapot és közölje címetet ismerőseinek is, kik ezért hálások lesznek önnek.

Társuliet: ABBÁZIA.

Fehér József

Kiállításokon résztvesz az utóállamokban és világgpiacokon. Budapest, V., Szabadság tér 5.